

SLADKÝ ŽIVOT

Abby Greenová
Nezbedná
manželka

 HARLEQUIN®

ABBY GREENOVÁ

NEZBEDNÁ MANŽELKA

PŘEKLAD

JANA ŠINDELKOVÁ

Milá čtenářko,

říká se, že mokrý duben přislubuje dobrou sklizeň. Já se přimlouvám za to, aby hojně pršelo a počasí bylo nevlídné. A proč? Nejen proto, že se budeme moci těšit dobré sklizni, ale hlavně proto, že když vás nebude lákat ven sluníčko, najdete si spíš chvíli ke čtení. A že jsem Vám toho na tento měsíc připravil!

V edici Sladký život mám pro Vás příběh Isabelly, která je Svázaná přísahou a musí se provdat bez lásky. Jste zvědavá, jak dopadl šejk Zufar, jemuž těsně před svatbou unesli nevěstu? Pak si rozhodně přečtěte druhý díl minisérie Král pouště s názvem Nevěsta na záskok. V edici Sladký život Duo se Veronica bude muset vypořádat se svým dědictvím – Vilou na Capri. Princezna Halina je už unavená královským protokolem a rozhodne se strávit Osudný večer v Římě. Zatímco Kassie touží po klidu a uzavře Smlouvu s králem. A Nezbedná manželka Chiara se nehodlá smířit s manželstvím bez lásky, takže se rozhodne jednat po svém.

Víte, jaký je ideální manžel? „Ideální manžel je muž, který nikdy nezapomene datum narození své ženy, ale nikdy neví, kolik jí je let.“ (Jeanne Moreau, francouzská herečka a zpěvačka, 1928-2017).

*S láskou,
Váš Harlequin*

Abby Greenová

NEZBEDNÁ MANŽELKA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Claiming His Wedding Night Consequence

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:

Jana Šindelková

Odpovědný redaktor:

Ivana Čejková

© 2018 by Abby Green

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4980-5 (EPUB)

ISBN 978-83-276-4981-2 (MOBI)

ISBN 978-83-276-4982-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Velmi nerad jsem poslem tak špatných zpráv, slečno Carusová, ale skutečnost je taková, že si váš otec po několik let půjčoval, aby udržel castello nad vodou, a že teď banka hrozí zabavením, pokud ho nedokážete vykoupit za tržní cenu – což, obávám se, nebude možné, když uvážím stav rodinného účtu...“

Chiara stála u velkého okna v přijímacím pokoji, kde mluvila s rodinným právníkem poté, co před několika dny pohřbila oba rodiče. Ruce měla sevřené kolem vlastních ramen v pevném objetí, jako by hledala útěchu.

Poslední dva dny, a za bezesných nocí, jí ta slova vířila v hlavě v bolestném zmatku: banka, vlastnictví, bez prostředků. A nebyla o nic blíže řešení, které by neznamenalo, že přijde o všechno.

Rodinné castello bylo impozantní, stovky let starý zámek, zasazený do nádherného rámu jižního pobřeží Sicílie. Spojený s kdysi úspěšnou zemědělskou usedlostí, kde se pěstovaly olivy a citróny i na vývoz. Základ italského zemědělství.

Ale když přišla krize a trh se zhroutil, jejich úroda usychala a kazila se, protože ji neměl kdo koupit. Nemohli si už dovolit zaměstnance a ačkoli se její otec snažil ze všech sil, nestačilo to. Chiara mu znovu a znovu nabízela pomoc, ale její otec – staromódní a konzervativní – to nepovažoval za „práci vhodnou“

pro dívku. A ona nevěděla, kolik si půjčuje, aby je udržel nad vodou.

Teď si to vyčítala. *Měla to vědět.* Ale její matka měla rakovinu, a Chiara se starala především o ni. A jediným důvodem, proč byla Chiara naživu, zatímco její otec zemřel, bylo, že se rozhodl zavézt svou manželku na každotýdenní chemoterapii do nemocnice v Kalábrii.

To ráno před týdnem byl nucen říct Chiaře: „*Budeš muset zajít do vesnice a zkusit si najít práci. Už nebude stačit, že se staráš o maminku.*“

Mluvil s ní bez soucitu. Nikdy neskrýval své zklamání, že se Chiara nenarodila jako chlapec, ani, že její matka po komplikovaném porodu už nemohla mít další děti.

A tak se Chiara vydala do vesnice – aby zjistila, že práci nenajde. Nikdy si tolik neuvědomovala, že nemá žádnou kvalifikaci, a pohledy místních ji děsily.

V dětství byla často nemocná, a tak ji matka učila doma. Ale i když se zotavila a zesílila, nechali ji v *castellu*. Její otec vždy přehnaně dbal na soukromí a bezpečnost, a nedovolil by jí přivést si nikoho domů – ne, že by nějaké kamarády měla. A pak onemocněla matka a Chiara se o ni začala starat.

Po ponižující zkušenosti s hledáním práce ve vesnici přišla Chiara domů a zjistila, že se rodiče dosud nevrátili. A tak se šla projít na svoje zamilované místo – malou pláž mimo dohled *castella* – a ponořila se, jako tak často, do snění, aniž by tušila, že její rodiče při autonehodě vydechli naposledy.

Cítila se později o to provinileji, že snila o tom, o čem pokaždé: opustit *castello* a cestovat. Potkat nádherného muže a najít lásku a vzrušení. Chtěla... *víc.*

Teď to Chiaru páliło. Byla náhle svobodná, ale za

příšernou cenu. Přišla o rodiče a vypadalo to, že ztratí i jediný domov, který má.

Uvědomovala si, jak moc je sama. Vždycky litovala, že nemá sourozence, a odmalička si slibovala, že jednou bude mít velkou rodinu. Nechtěla, aby se její dítě jednou cítilo stejně osamělé jako ona, bez ohledu na matčinu lásku a obětavost, které však nikdy nedokázaly úplně vyvážit otcovo zklamání.

Až na to, že teď, pokud banka zabere *castello*, bude pocit izolace poslední z jejích starostí. Bude na tom o dost hůř. Kam půjde? Co bude dělat? Její neúspěšný pokus najít práci ve vesnici byl určitě jenom začátkem, pokud jde o hledání zaměstnání.

Pravdou bylo, že nebyla vůbec připravená na život mimo *castello*. Navzdory svým snům vždycky vnímala *castello* jako životní kotvu, kam se, ať už se vydá kamkoli a bude dělat cokoli, jednou vrátí. A nakonec – jednoho dne – ho doufala zaplnit milující rodinou.

Myšlenka na to, že by měla domov opustit, ji děsila.

Ucítila pohyb a viděla, že přišel Spiro, starý sicilský ovčácký pes. Chlupatý a velký. Díval se smutně a zavyl. Chiare nad ním srdce usedalo, když se před téměř patnácti lety narodil, nejslabší z vrhu a téměř slepý.

Chiara ho hladila po hlavě a mluvila na něj, aniž si dokázala představit, co by s ním bylo, kdyby musela odejít.

A až tehdy si všimla zvuku zvenčí, a Spiro se napjal a zaštěkal. Chiara vyhlédla z okna a spatřila přijíždět stříbrné sportovní auto. Automatická hlavní brána nefungovala už několik let, třebaže se ji otec snažil opravit.

Opozděně si uvědomila, že právník říkal něco o podnikateli, který pro ni připravuje nabídku. V tu

chvíli ho sotva vnímala, příliš zasažená vším ostatním. Tohle by mohl být on.

Auto zastavilo na hlavním nádvoří, které ve srovnání s jeho zářivou dokonalostí náhle působilo zpustle a ošuměle. Podráždilo ji, že úplně cizí člověk předpokládá, že s ní bude moci mluvit tak krátce po pohřbu. Uklidnila psa, odvrátila se od okna a sešla *castellem* k hlavním dveřím pevně rozhodnutá říct návštěvníkovi, aby přišel jindy.

Uvědomila si zároveň, že jindy to třeba už nebude možné. Netušila, jak rychle jednají banky, když chtějí něco zabrat. Třeba ji vyhodí ještě před koncem týdne.

Cítila se zranitelnější než kdy předtím. Otevřela masivní dubové dveře. Na vteřinu ji oslepilo světlo, takže neviděla než vysokou tmavou siluetu stoupající po schodech.

Už si chtěla zaclonit oči rukou, když se návštěvník přiblížil natolik, že zastínil slunce. Chiara zamrkala, a pak znovu, a nechala ruku klesnout, když si začala uvědomovat, co vidí.

Byl to muž. Ale byl to muž, jakého nikdy nepotkala. Typ muže, o němž dosud jen snila nebo četla v románech.

Husté tmavé vlasy, trochu neposlušné, mu rámovaly divoce krásnou tvář. Vysoko posazené lícní kosti a orlí nos způsobovaly, že působil královsky, a jeho výška a hrdé držení těla ten dojem ještě zesilovaly. Měl nádherně vykrojená ústa a zbytek postavy byl – pevný a silný.

Vyzařoval smyslnost a náznak zhýralosti a tvrdost, která rozechvěla cosi bytostně ženského v ní a zasáhla ji do hloubi duše.

S námahou se probírala z podivné letargie, která se jí zmocnila a ochromila její reakce. „Promiňte... můžu pro vás něco udělat?“

Jeho oči se upřely do jejích a Chiara si všimla, že jsou tmavě hnědé – a nedá se z nich nic vyčíst. Zamrazilo ji a byla ráda, že se za ní objevil Spiro, třebaže byl už tak starý a slepý, že jako hlídač pes nebyl k ničemu.

Muž nejevil žádnou známku neklidu, ale Chiara vycítila jeho výbušnost, která ji děsila. Kupodivu se ale nebála o svou bezpečnost. Byl to mnohem složitější strach. Strach, že se něco v ní dere na povrch... *touha*.

„Přišel jsem navštívit Chiaru Carusovou. Buďte prosím tak laskava a ohlaste mě paní.“

Měl hluboký hlas, který jí něčím připomínal hrubý štěrk a dotýkal se jejích smyslů. Nepoložil otázku. Uvědomila si, že ji považuje za hospodyni. Ale tu museli propustit už dávno. Proto ta zpusťlost a zanedbanost uvnitř i kolem *castella*. Ale vždyť ona teď vlastně *je* hospodyně, takže je zbytečné se pozastavovat nad tím, že ji zaměnil za vlastní posluhu.

Náhle si palčivě uvědomila své prosté černé smuteční šaty, nenalíčenou tvář a neupravené dlouhé vlasy. Věděla, že se svou průměrnou výškou a plnou postavou není žádná krasavice.

Vysunula bradu. „*Já* jsem Chiara Carusová.“

Přimhouřil oči a zadíval se na ni s nedůvěrou. „Vy?“

Chiara se napjala. „Nevím, koho jste očekával, ale ano, jsem. Kdo jste, jestli se můžu zeptat, vy?“

Jeho oči teď působily ještě chladněji. „Jsem Nicolo Santo Domenico.“

Zdálo se, že očekává nějakou reakci – jako by jeho jméno mělo něco znamenat. Ale nic jí neříkalo.

„A... Co pro vás můžu udělat?“ musela se ho zeptat Chiara.

Potvrdil její podezření. „Nevíte, kdo jsem?“

Chiara se začínala zlobit. „A měla bych?“

Muž se krátce a nepříjemně zasmál. „Vážně vám to mám věřit?“

Byl tak arogantní!

Chiara pustila kliku dveří a založila si ruce na prsou. „Ne, nevím, kdo jste. A teď, jestli nechcete víc než mě vyslyšet u vlastních dveří, prosím odejděte. Tenhle týden jsme měli pohřeb – není vhodná doba.“

V očích mu zajiskřilo. „Naopak... teď je právě *nejvhodnější* doba si promluvit. Mohu?“ Obešel ji a vešel kolem ní do obrovské haly, než mu v tom mohla zabránit.

Spiro zavrčel a Chiara se otočila. „Promiňte, ale co si *proboha* myslíte, že děláte? Tohle je můj majetek!“

Až na to, že ne doopravdy, ozvalo se v ní.

Muž se k ní otočil čelem a Chiara se na něj zcela soustředila. Bylo to téměř k nesnesení. Majestátní spodní hala se už vůbec nezdála velká. Musel měřit téměř dva metry, a měl velmi široká ramena. Měl tmavý oblek, zřejmě od krejčího, protože jeho sportovní postavě padl jako druhá kůže. Jeho zjevná fyzická síla v Chiaře vyvolala vzpomínku na zápasníky, které viděla v dokumentárním filmu. Jako by ten oblek byl jen slabou úlitbou civilizaci.

Pak se mu rty zvlhly v úsměvu. „Co je *tohle*?“

Chiara následovala jeho pohled až ke Spirovi, který se na muže díval a z hrdla mu vycházelo tiché vrčení. Položila psovi ruku na hlavu a znovu se podívala na nezvaného hosta. „Můj pes, a nelíbíte se mu. Tohle je můj dům. Buďte tak laskav a odejděte.“

Prohlédl si ji a Chiara se snažila se pod jeho hodnotícím pohledem nezachvět.

„Právě o tom jsem si přišel promluvit – že to váš dům není.“

Chiaře se sevřel žaludek. Přichází z banky? Přiměla se k otázce, „O čem to mluvíte?“

Neodpověděl hned. Místo toho si zasunul ruce do kapes, takže Chiara nechtěně stočila oči k jeho pasu. Zaplavilo ji horko, začervenala se a odvrátila oči, než si toho mohl všimnout. Ale nevšímal si jí. Díval se na zdi a postupně se otáčel.

Vyslovil jakoby pro sebe. „Dlouho jsem čekal...“

A pak se vydal k přijímacímu pokoji, z nějž Chiara právě vyšla. Vykročila za ním. „Promiňte, pane Domenico...“

Otočil se už zprostřed pokoje a Chiara měla podivný pocit, že *ona* je tu hostem – a nepřiliš vítaným. „*Santo Domenico*.“

Chiara to jméno chvíličku vnímala. „Pane *Santo Domenico*. Už mi laskavě řekněte, o co vám jde, nebo zavolám policii.“

Začínala se jí zmocňovat panika. *Musí* být z banky. Ale copak se mohou jen tak objevit? Proč ji ten právník neupozornil, že k tomu může dojít tak brzy? Chiaru začínala bolet hlava.

Rozhlédl se. „Kde jsou všichni?“

Chiara se cítila zahnaná do obrany, aniž by rozuměla tomu, proč. „Nikdo tu není – ne, že by vám do toho něco bylo.“

Podíval se na ni opět s nevírou. „Jak jste to udržovali?“

Chiara věděla, že to není jeho starost, ale celé to setkání bylo tak neskutečné, že se slyšela, jak říká: „Zavřeli jsme pokoje, které jsme nepoužívali, a udržovali jsme jen těch několik, které jsme potřebovali.“

„Vy a vaši rodiče?“

„Ano. Předevčím měli pohřeb, jestli to nevíte.“ Doufala, že si uvědomí, že jeho návštěva přišla ve vrcholně nevhodný čas.

Přikývl. „Upřímnou soustrast.“ Nemohl znít méně empaticky.

Než ze sebe Chiara dokázala vypravit cokoli

dalšího, zeptal se jí: „Setkala jste se nedávno se svým právníkem?“

„Ano,“ řekla Chiara unaveně. „Jak to víte?“

„Po pohřbu se obvykle čte poslední vůle a podobné věci.“

„Samozřejmě.“

Proklela se za vlastní paranoiu. Nemá se čeho bát. Jestli není z banky, pak to musí být ten podnikatel, o kterém jejich právník mluvil. Přiměla se ke klidu. Musel by tomu předcházet nějaký proces, než by ji mohli vystěhovat z domu.

„Takže už nejspíš víte, že tohle *castello* propadne bance, pokud se vám nepodaří dát dohromady peníze.“ Po krátké odmlce pokračoval: „Promiňte, jestli je nevhodné, co říkám, ale připadá mi to nepravděpodobné.“

Chiara ho chtěla upozornit, že nevhodné bylo z jeho strany všechno od chvíle, kdy se objevil u dveří, ale o to teď nešlo. „Jste z banky?“

Zavrtěl hlavou a přes nádherné rty mu přelétl mírný úsměšek, jako by ho její otázka pobavila. Zatoužila ho uhodit, třebaže v životě vůči nikomu nepoužila násilí.

„Tak jak to víte?“

„Mám své zdroje a mám... o *castello* už nějakou dobu velký zájem.“

„Velký zájem...“ Chiara se snažila jeho odpověď pochopit.

Znovu se na ni podíval a ji zneklidnilo, že se jí zřejmě chystá vlastní slova vysvětlit.

„Ano, velký zájem. Vlastně po celý život. Protože, víte, pravdou je, že *castello* doopravdy patří *mně*. Přesněji, mojí rodině – jsem Santo Domenico.“

Nico se díval na ženu před sebou. Nemohla už být nevýraznější, měla beztvaré černé šaty, dlouhé

světlehnědé vlasy a na tváři ani náznak nalíčení. Nejprve ji odhadl na hospodyně, ale teď zaznamenal hrdé držení těla. Rovná páteř, ramena dozadu...

Ozvalo se v něm svědomí – právě pochovala rodiče. Ale zahnal ten záblesk soucitu. Na tenhle den čekal desítky let, a teď sem konečně přišel.

Jeho otec zemřel jako hořce zklamáný muž, a tolik členů jeho rodiny trpělo v důsledku toho, co udělala její rodina. Trpěl i on, posměšky a hrubostmi po celý život.

„*Už nejsi pán, Santo Domenico – nejsi nic...*“

Ale on už nebyl nikým. Dostal se vlastním úsilím z neapolské ulice a dosáhl ohromujícího úspěchu, a teď už konečně mohl získat i rodinné dědictví od lidí, kteří ho tak dávno ukradli.

Litoval jenom, že se vrácení *castella* nedožil jeho otec. Že se nedožil návštěvy hrobů svých předků. Jeho otec sem přišel jen jednou, s popelem vlastního otce, a žádal, aby ho směl rozptýlit na rodinném pozemku, ale vyhnali ho jako žebráka.

Nico nikdy nezapomene na ponížení v otcově tváři a zuřivost hořící v jeho očích.

Řekl ten den Nicovi: „*Slib mi, že jednou projdeš tou branou a vezmeš si to zpátky... slib mi to.*“

A teď tu byl, na pokraji splnění slibu – až na to, že ke své vlastní frustraci necítil uspokojení. Všiml si, že má Chiara Carusová světle zelené oči. A že není tak nevýrazná, jak se mu zdálo na první pohled. Byla... pozoruhodně svěží. Neposkvřená. Byl zvyklý na ženy pokryté tolika vrstvami make-upu, a tak dokonale upravované, že bylo obtížné zjistit, jak vůbec vypadají doopravdy.

Teď zavrtěla hlavou a zamračila se. „O čem to mluvíte? *Castello* nemůže být vaše. Patří mojí rodině už stovky let.“

Zloba Nicovi proměnila hlas. „Jste si tím jistá?“

Zaváhala. „No, samozřejmě...“

„Možná dokážete popírat skutečnost podobně jako váš otec. Ale skutečně vám mám věřit, že nic nevíte?“

Zbledla. „Mého otce vynechte. Jak si vůbec dovoluujete sem s něčím takovým přijít?“ Ustoupila a ukázala rukou ke dveřím. „Odejděte, prosím. Nejste tu vítán.“

Na chvíličku se v Nicovi opět ozvalo svědomí, že by snad měl teď odejít, nechat ji truchlit a vrátit se za pár dnů. Ale pak si uvědomil její slova: *nejste tu vítán*. Přesně totéž, co její otec řekl *jeho* otci, když žádal o přístup na rodinný hřbitov.

Nico se rozkročil. Neodejde.

Pes vedle ní znovu zavrčel.

„Obávám se, že vítána tady nejste vy. Alespoň už ne dlouho. Je to jen otázka času, než to zabere banka.“

Chiara zírala na muže, působícího jako kamenná socha. Proti zdravému rozumu se v ní rodila zvědavost. Možná, že není blázen – možná, že vlastním slovům věří.

„Co vás opravňuje k tomu, abyste říkal takové věci... že *castello* patří vám?“

„Protože je to pravda. Moje rodina ho postavila v sedmnáctém století.“

Chiara chtěla zavrtět hlavou, jako by to mohlo smazat jeho slova. Věděla, že je *castello* staré – zejména některé části –, ale ne *tak* staré.

Pokračoval. „V té době Santo Domenicové vlastnili pozemky kolem, a půdu a vesnice odsud až k Syrakusám.“

To, o čem mluvil, bylo obrovské území, a kdyby to byla pravda – Chiara zavrtěla hlavou. Nemůže to tak být. „Moje rodina je jediným vlastníkem *castella*,